

Z ostudy kabát

Od šesté třídy jsem nastoupil na víceleté gymnázium v Plzni. Tou dobu však v budově gymnázia Opavská nebyl prostor pro tolik nových tříd, takže jsme první dva ročníky absolvovali na dvaadvacáté základní škole, kam docházeli někteří učitelé z nedalekého gymnáza. Zbytek sboru tvořilo osazenstvo místní školy. Požívali jsme dvojích výhod. Jak gymnaziálních tak základky.

V sekundě (druhém ročníku víceletého gymnázia) jsem se kvůli zamilovanosti do své spolužačky bez rozmyslu přihlásil do soutěže „misák“ dvaadvacáté základní školy, abych na ni udělal dojem. Anička, jak se moje láska jmenovala, se přihlásila do dívčí části. V mých představách se držíme za ruce a korunují nás společně misskou a „misákem“ školy. Prostě pár snů.

Bohužel zamilovaných do ní nás bylo víc. Z naší třídy a zbytku školy našlo odvalu přihlásit se ještě dalších deset kluků.

Samotná soutěž byla jednokolové představení. Každý měl k dispozici pět minut, ve kterých mohl vystoupit s libovolným číslem. Od přihlášení do soutěže jsem horečně přemýšlel, s čím vystoupím, abych zaujal svých dvě stě spolužáků, kteří tvořili publikum a zároveň živou porotu. Chtěl jsem vyhrát a současně udělat dojem na svou milou. Volba miss a „missáka“ se odehrávala v místní tělocvičně.

Pár dní před samotnou soutěží mě napadla spásná myšlenka. Zahraji preludium na kytaru. Věřil jsem, že tento hudební nástroj výborně ovládám. Vždyť již druhým rokem chodím pravidelně jednou týdně na hudebku. Chyběl mi jen „kousek“ k deseti tisícům hodin potřebných k mistrovství.

Dnes si již nepamatuji, co jsem tehdy hrál, ale za to si přesně vybavuji dvě představení, která předcházela tomu mému. Obě měly na starosti moji dva spolužáci milující stejnou holku jako já. Když k nim přičtu dalších sedm zamilovaných ze zbytku školy, o kterých jsem věděl, vytvářelo to celkem slušnou konkurenci.

Dvě show přede mnou vystoupil můj spolužák Vašek. Zatančil „Moonwalk“ na skladbu Michaela Jacksona tak excelentně, že mu tleskala ve stoje celá škola. (*Mimochodem dnes Vaškovi tleskají tisíce diváků na prknech v Dejvicích, co znamenají svět. Měl to v sobě.*) O vítězi bylo rozhodnuto. Přesto všechno jsem si v duchu říkal: „To dáš. Buď v klidu. Nic není ztraceno. Chceš přeci udělat dojem na Aničku.“

Poslední ránu před mým vystoupením mi uštedřil můj druhý spolužák v soutěži. Zahrál pěti minutovou etudu na kytaru, za kterou by se nemusel stydět ani Lubomír Brabec. Na rozdíl ode mě na ni totiž hrál od svých tří let a denně trénoval. Chuť vypařit se a někam zmizet se dostavila už během Kubovo hraní. Když dohrál, sklidil ohlušující potlesk, který mu za jeho výkon právem patřil. Neutěct se rovnalo osobní sebevraždě. Pamatuji si, jak jsem se v duchu uklidňoval: „Nějak to zahraješ a rychle zmizíš. Hlavně klid. To dáš.“ Kde se ve mně vzal tenhle optimismus a odvaha, opravdu nevím. Tehdy asi mladická nerozvážnost a nedostatek sebereflexe. Jinak si to vysvětlit neumím.

Po utichnutí potlesku za Kubův výkon mě moderátor uvedl na scénu slovy: „A nyní přijde na řadu v pořadí druhé kytarové vystoupení, které bude přinejmenším

stejně povedené jako to předchozí.“ V tu chvíli umřít bylo málo. Nechápu, kde se ve mně vzalo odhodlání vyjít na pódium. Hra na kytaru začala ještě před dosednutím na židli. Tak moc jsem to chtěl mít za sebou. Zahrání preludia mi trvalo do jedné minuty včetně minimálně deseti vyfiknutých chyb. Ihned po dohrání, možná poslední noty zněly už na odchodu, jsem zmizel v zákulisí. Vítězství bylo moje. Ale v kategorii za nejrychlejší odchod ze scény.

Soutěž vyhráli po právu Vašek s Aničkou, která shodně zatančila nádherné představení. Ve třinácti letech pár snů. Ten den nás tam prohrálo opravdu hodně.

Odnesl jsem si jeden z nejhorších zážitků z veřejného vystoupení a důležitou lekci do života. Člověk není vždycky takový machr, za jakého se považuje. Nějaká ta životní facka neuškodí. Brát život s pokorou se vyplatí. Věřím, že kdo na sobě maká, bude v životě odměněn.

Zažili jste vy nějakou trapnou chvíli, která vám ušetřila životní lekci? Co jste si z ní odnesli?